

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Χιόνια λευκά, πού τὰ βουνά
 Στολίζετε ἀπλωμένα
 Καὶ δένετε οὐρανὸ καὶ γῆ,
 Ὡ χιόνια ζηλεμένα,
 Πῶς ἐποθοῦσα κ' ἡ καρδιά
 Πού τόσο μὲ μαραίνει,
 Ὅμοια μὲ σὰς ὀλόλευκη
 Κι ἄγνή πάντα νὰ μένει.

Δ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΣ

Ἡ Ἱστορία τῆς Κοκκινότριχας

ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΓΑΠΗΤΙΚΟ Κ' ΕΠΕΣΕ ΣΤΗΝ
 ΠΡΑΣΙΝΗ ΔΙΜΝΗ *

5

Τότες συνέβηκε καὶ κατὶ ἄλλο σπουδαῖο πού δὲν τὸ περιμέναμε καὶ πού πρέπει νὰ τὸ μάθετε. Τὸ ἄσπρο ντουβάρι τοῦ πέτρινου δρόμου μαύρισε. Ἡ γυναίκα ἐζείνη πού εἶχε ὁ παράξενος νέος πού δὲν εἶτανε καὶ γιὰ ἀπόθανε. Οἱ γριῆς πάλι ἀρχίσανε καὶ λέγανε πὼς ξημερίας αὐτῆς μαύρισε τὸ ντουβάρι κι αὐτὴ δὲν εἶτανε σὰν πὼς ξέρετε καὶ πολλὴ γριά.

Βέβαια τὸ ντουβάρι μαύρισε γιὰτὴν ἡ γυναίκα πού τὸ ἄσπριζε πού δὲν εἶτανε καὶ γιὰ ἀπόθανε. Αὐτὸ εἶτανε ὅλο.

Κι ἀπ' αὐτὸ τὶς σιχάθηκα πιά τὶς γριῆς καὶ δὲν τὶς πιστεύω καθόλου. Μὰ ἔτσι πού πάμε γλήγορα θὰ ξεχάσουμε τὸν ἐρχομὸ τοῦ παράξενου νέου μὲ τὰ κόκκινα πετσιὰ γύρο στὰ πόδια. Βέβαια ἦρθε. Καὶ πρέπει νὰ σὰς τὸ λέγαμε πρωτῆτερα ἀκόμα μὲ τὸ μαύρισμα τοῦ ντουβαριστοῦ. Μὰ μᾶς τὰ χαλάσανε οἱ γριῆς. Λοιπὸν ἦρθε. Δὲν εἶχε ὅμως κόκκινα πετσιὰ πιά στὰ πόδια του, οὔτε ἔτρεχε σὰν πὼς λέγανε· μόνο ὁμορφος ποῦτανε ἀκόμα, καὶ πὼς φαινότανε καὶ πονόφυγος· μ' αὐτὸ δὲν τὸ ξέρουμε καὶ καλὰ γιὰτὴν ἔτσι φαίνονταν ἀπ' τὴν ὁμορφιά του.

Αὐτὸ εἶτανε ὅλο.

6

Ὁ ἀψηλὸς ἀδερφὸς δὲν τὸ κοινοῦσε ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ πονοῦσε φοβερὰ. Ὁ γέρος γιατρός ἔλεγε πὼς φαίνεται νάχη βαρεῖα ἀρρώστια. Μὰ πὼς τὴ λέγανε καὶ πού εἶναι τὰ γιατρικά της δὲν ἤξερε. Εἶτανε μόνο σπάνια ἀρρώστια καὶ τὶς σπάνιες ἀρρώστιας—μ' ὅλο τὸ δίκιό του—τὶς ξέχασε ὀλότελο σὰ

* Ἡ ἀρχὴ του στο παρασμένο φύλλο.

γέρος ποῦτανε. Καὶ ὁ ἀψηλὸς ἀδερφὸς γκρίνιαζε σὰ σκυλὶ ὅλη τὴ μέρα καὶ τὴ νύχτα.

Καὶ τώρα θὰ μοῦ πῆτε ἀπὸ τὴ πολλὴ λύπη βέβαια ἡ γυναίκα μὲ τὸ ρόδο ἀργυρῶ, οὔτε θάδινε διαγκωμένο μῆλο πιά στὸν Κατσαρομύλλη τὸ γείτονα, οὔτε καὶ θάβγαινε γδυμένη, γιὰ νὰ κλείνη τὴν πόρτα καὶ νὰ κἀνη τὴν Κοκκινότριχα νὰ τρέμη. Μὰ ὄχι. Καὶ ἄσκημη σκέψη ἐκάματε καὶ τιποτένια πολί. Ἐκείνη δὲν εἶτανε πονόφυχη σὰν τὸ νέο παλληκάρι πού δὲ φοροῦσε σὰν πρῶτα κόκκινα πετσιὰ οὔτε καὶ ἔτρεχε. Ἡ γυναίκα μὲ τὰστρωτερὸ διατυλίδι τραγουδοῦσε ἀκόμα. Θὰ μᾶς πῆτε κρῖμα της! καὶ θὰ λυπηθῆτε. Μὰ ἐκείνη, ξέρετε, εἶχε τὴ φωνὴ θλιμμένη καὶ ρόδο ἀργυρῶ στὰ μαλλιά της· ἔπειτα καὶ τραγουδοῦσε σιγανὰ πολί. Μπορεῖ κάποτε νὰ τὴν ἄκουσε μάλιστα καὶ ὁ νέος γιὰτὴν τραγουδοῦσε συχνά.

Μπορεῖ καὶ νὰ τὴν εἶδε ἀκόμα. Γιὰτὴν ἡ γυναίκα μὲ τὴ φωνὴ τὴ θλιμμένη, δὲ φυλαγότανε καὶ ὁ νέος δὲν περνοῦσε δὲ καὶ τόσο βιαστικά ἀπὸ τὸ σπίτι της. Οὔτε καὶ σπάνια, μάλιστα συχνά.

Ἐνα πρῶτὸ ὁ νέος ρώτησε τὴν Κοκκινότριχα.

— «Πῶς σὲ λένε, κόρη, πού ἔχεις τὰ μαλλιά κόκκινα, καὶ κόκκινα τὰ μάγουλα καὶ τὰ χεῖλη ;

— «Κοκκινότριχα καλὲ νέε . . .

Γέλασε ὁ νέος, μὰ τὸ γέλιο του εἶτανε φριχτὸ καὶ πρόστυχο πολί. Καὶ ἡ ἀρσάτινα δὲ θὰ γελοῦσε καλῆτερα; σκέφτηκε ἡ Κοκκινότριχα καὶ λυπηθῆκε πολὺ μὰ δὲν κοκκίνησε. Μὰ ἡ γυναίκα μὲ τὸ ρόδο καὶ τὸ λαιμὸ ὅλο ἀπὸ γάλα τὸν ρώτησε τότες γλήγορα.

— «Εἶτανε ὠραῖες οἱ πολιτεῖες, νέε, πού ἔμενες, καὶ οἱ γυναῖκες εἶτανε ὁμορφες ;

Καὶ ὁ νέος κοιτάζοντάς τὴν, σιγανὰ τῆς μίλησε ἔτσι :

— «Ναί, γυναίκα μὲ τὸ ὠραῖο ρόδο.

Καὶ ἡ Κοκκινότριχα χλωμίωσε γιὰτὴν τὴν κοίταξε τὴ γλυκιά γυναίκα πολί ὁ νέος καὶ τῆς μιλοῦσε σιγανά.

Ἦθελε νὰ τοῦ εἰπῆ κατὶ γιὰ νὰ τῆς μίλησῃ σιγανὰ καὶ σκέφτηκε. Ἄξαφνα εἶπε ἔτσι :

— «Ξερά δέντρα μπροστά στὰ σπίτια σας εἶχατε, νέε, στίς πολιτεῖες αὐτές, καὶ στίς λίμνες σας εἶχατε τὰ ξερά τὰ δέντρα μάλιστα σὰν τὴ δική μας ;

Ὁ νέος τὴν κοίταξε λίγο καὶ γέλασε φριχτὰ πάλι. Τουλάχιστο ὅς γελοῦσε γλυκιά.

Μὰ ἡ Κοκκινότριχα δὲ χλωμίωσε οὔτε καὶ κοκκίνησε. Νὰ τοῦ δώσω ἓνα διαγκωμένο μῆλο, σκέφτηκε, καὶ ἔτρεξε νὰ πάρῃ ἓνα. Μὰ σὺ γύρισε, ὁ νέος, πού δὲν εἶτανε παράξενος πιά, γελοῦσε—παράξενο—γλυκιά μὲ τὴν γυναίκα πού εἶχε τὸ λαιμὸ ὁ-